
ПРИ КРАЯ.

О ето ги прѣдъ менъ—на пролѣтъ плачуша измрѣлитѣ цвѣтя—
Разкжсани одежди златоткани и разбити вази
Въ спокойно просвѣтление на мъртва красота.
О ето ги — послѣднитѣ црѣтя на слънчевитѣ дни.

О бѣли мъртавци на щастие пияно!
Ела да ги оплачемъ — ела да утѣшимъ
И страшно възридалитѣ души,
И спомена за хубавитѣ дни да възкресимъ.

На горка скръбъ сълзитѣ тихо
Обрѣсиха навѣки нашия пжтъ:
И плачешъ ти, и плача азъ — оставени дѣца
Срѣдъ черни лѣсове на тъменъ кръстопжтъ.